

Kuuromykkäin Lehti.

N° 4.

Huhtikuulla 1901.

6:s vuosik.

Tilaushinta:

1 mk. 50 p: vuodelta.

Toimittaja^o

I. Savolainen.

Auta Jesus!

Auta Jesus minua
Rakastamaan Sinua
Yli kaiken maailmassa
Kaiken yli taivaassa.

Auta Jesus minua
Ikävöimään Sinua
Kunnes armosylihisi
Suljet kurjan karitsasi.

Auta Jesus minua
Tuntemahan Sinua
Ainoana auttajana
Synteini sovittajana.

Auta Jesus minua
Omistamaan Sinua
Kalleimpana aarteenani
Korkeimpana ilonani.

Auta Jesus minua
Tunnustamaan Sinua
Synneissäänsä nukkuvalla
Pimeälle maailmalle.

Auta Jesus minua
Julistamaan Sinua
Laumastasi eksyneille
Harhateille joutuneille.

Auta Jesus minua
Opettamaan Sinua
Armoasi janooville
Särjetyille sydämmille.

Auta Jesus minua
Ylistämään sinua
Sydämmellä, suullani
Kaiken elinaikani.

hm.

Pääsiäisenä.

Luukkaan 24: 46 ja 47. *Niin on kirjoitettu ja niin tuli Kristuksen kärsiä ja nousta kuolleista kolmantena päivänä. Ja saarnattamaan hänen nimensä parannusta ja syntein anteeksi antamusta kaikissa kansoissa, ruveten Jerusalemissa.*

Nämä muutamat sanat sisältävät Jeesuksen Kristuksen koko evankeliumin. Meillekin ovat nämä totuudet opetetut ja me uskomme ne. Jumala tahtoi että Jeesuksen piti kärsiä ja hän oli tottelevainen isälleen kuo-

lemaan asti. Ajatelkaamme nyt, minkätähden Jeesuksen piti kärsiä.

Jumala itse on täydellinen. Hän oli päättänyt että ihmisten piti tulla osallisiksi hänen ihanuudestaan ja autuudestaan. Mutta ihmiset ovat syntiset, he ovat Jumalan viholliset. Jumala ei tahdo että ihmiset joutuvat kadotukseen, hän tahtoo heidät luoksensa taivaaseen. Mutta pyhä Jumala ei voi olla syntisen ihmisen kanssa minkäänlaisessa yhteydessä. Hänen täytyy rangaista syntistä ihmistä. Sitä varten tuli Jeesus ihmisten auttajaksi. Hän on ottanut päällensä kaikkien ihmisten synnit ja antoi ristiin naulita itsensä meidän tähtemme. Hän on ottanut rangaistuksen päällensä, sillä oikeastaan olisi meidän pitänyt kuolla ristillä, koska me olemme syntiset. Minkätähden tahtoo Jumala antaa meille iankaikkisen elämänsä autuuden? Varmaan rakastaa hän meitä hyvin paljon koska hän antoi ainoan poikansa kärsiä ja kuolla meidän synteimme tähden. Sitä me emme voi ymmärtää, mutta me voimme uskoa ja kiittää häntä sentähden. Jeesus rakasti meitä yhtä paljon kuollessaan meidän syntiemme tähden ja sovittaessaan kuolemallansa meidän syntimme.

Tämä uhri oli Jumalalle otollinen, sillä Jeesus oli synnitön ja viaton ihminen. Jos hän olisi tehnyt syntiä, olisi hänen pitänyt kuolla omien syntiensä tähden. Tottelevaisuudellaan oli Jeesus ansainnut Jumalan mieltymyksen, sentähden Jumala herätti hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle kädelleen. Se todistaa että Jumala oli tyytyväinen Jeesuksen uhriin. Jos Jeesus ei olisi noussut ylös haudasta, niin emme me olisi saaneet anteeksi synteijämme.

Me luemme Raamatussa että Jeesus on noussut kuolleista, hänellä on siis elämä itsessään. Sentähden sanoo hän „minä olen ylös nousemus ja elämä“. Me toivomme myös Jeesuksen kautta ruumiimme ylös nousemista. Uskovaiset ihmiset saavat Jumalalta Pyhän Hengen. Jeesus oli ensimmäinen, joka nousi ylös kuolleista,

me nousemme myös kuolleista hänen kauttansa. Meidän ruumiimme ovat kuin jyvät eli siemenet, jotka pannaan maahan eivätkä häviä siellä. Sillä samalla tavalla kuin jyvistä eli siemenistä kasvaa uusia kasvia, samalla tavalla syntyy meidän katoovasta ja mätänevästä ruumiistamme uusi ihana ruumis. Se ihminen, joka uskoo sen, ei pelkää kuolemaa; hän on iloinen ja tyytyväinen kuollessansa, sillä hän tietää pääsevänsä Jumalan luo. Mutta se ihminen, joka ei usko Jeesukseen, suree ja pelkää kuollessansa.

Mutta Jeesuksen ylösnousemisella on myös suuri merkitys meidän elämällemme maan päällä. Apostoli Paavali sanoo että me emme enää saa elää itseämme varten vaan häntä varten, joka on kuollut meidän edestämme. Kuolemallansa on Jeesus lunastanut meidät omiksansa, sentähden pitää myös meidän kantaa ristimme tässä maailmassa ja seurata Jeesusta. Kun me alamme tehdä jotakin, pitää meidän kysyä itseltämme: teenkö minä tämän Jumalan kunniaksi, tai teenkö minä sen omaksi hyödykseni? Meidän pitää kokonaan lopettaa vanha, syntinen elämämme ja alkaa uusi elämä Pyhän Hengen avulla.

Useimmat ihmiset koettavat saada ja tehdä elämänsä maan päällä mukavaksi. Muutamat kokoovat rahaa ja omaisuutta, muutamat huvittelevat itseänsä. Mutta jos me uskomme ja luotamme Jeesukseen, niin me emme kokoo maallista omaisuutta, vaan me ajattelemme Vapahtajaamme. Meidän onnemme ei ole maan päällä, me toivomme toista elämää taivaassa Jumalan luona.

Ilmestyessään opetuslapsilleen pääsiäisenä tervehti Jeesus heitä sanoen „rauha olkoon teille!“ Samalla tavalla tervehtii hän meitäkin. Me voimme saada rauhaa seuraamalla Jeesusta, sillä hän on saronut „tulkaa minun luokseni, te, jotka olette murheelliset“. Hän tahoo pelastaa meidät synnistä ja antaa meille rauhaa. Syntisellä ihmisellä ei ole rauhaa Jumalan kanssa. Omantunto nuhtelee häntä ja tekee hänet rauhattomaksi. Mutta

jos me kadumme ja tunnustamme syntimme Jumalalle, niin hän armahtaa meitä, antaa meille synnit anteeksi ja antaa meille rauhallisen omantunnon. Jumala antakoon rauhansa meille kaikille.

Käytä aikasi hyvin.

Eräs viisas mies sanoi: Yksi hukkaan mennyt tunti aamulla viivyttää koko päivän kaikki työt. „Jos nousemme yhtä tuntia varhaisemmin aamulla, niin saamme siitä aikaa yhdessä vuodessa koko kuukauden.“ Ja kuukaudessa voimme jo paljon tehdä työtä. Aamulla ei ihminen ole väsynyt. Hän on silloin iloinen. Sentähden ihminen aamulla tekeekin ilolla ja ahkerasti työtä. Yksi viisas herra oli nuorena hyvin aamu-uni-nen, eli tahtoi mielellään nukkua kauvan aamulla. Herralla oli palvelija, jonka nimi oli Joose. Herra pyysi että Joose olisi niin hyvä ja herättäisi hänet ylös joka aamu kello 5. Herra lupasi siitä Jooselle antaa joka aamu yhden kultarahan. Joose meni herran makuuhuoneeseen aina kello 5 aamulla. Hän tyrkkäsi herraa. Herra tuli ensin vihaiseksi, mutta Joose ei peljännyt. Hän veti herraa väkisin ylös vuoteeltaan. Kun herra sitten heräsi, antoi hän Jooselle kultarahan ja vielä kiit-tikin Joosea. Herra rupesi heti tekemään työtä ja hänestä tuli hyvin oppinut mies. Hän teki monenlaista työtä. Hän ei hävennyt tehdä työtä. Herra ajatteli aina: Työ ei miestä häpäise. Älä sinäkään häpee rehelistä työtä! Tee työsi rivakasti ja tee se kyllästy-mättä valmiiksi! Kun teet ahkerasti työtä, niin olet aina iloinen. Hän, joka tekee työtä rehellisesti ja hyvin, hän tuntee itsensä onnelliseksi ja tyytyväiseksi. Ainoastaan ahkera ihminen voi toivoa menestystä elä-

mässä; Laiskaa ihmistä usein pilkataan ja hän jää aina jälkeen. Kun olet ahkera ja kestävä, niin saat vaikeatkin työt tehdyksi. „Ahkeruus kovankin onnen voittaa“, sanotaan. Ahkera ihminen on usein iloinen, mutta laiska on surullinen. Laiskuus tuo mukanaan paljo pahaa. Se myrkyttää sekä sielun että ruumiin. Laiskuus usein myöskin estää kaiken hyvän oppimisen. Älä siis ole milloinkaan laiskana! Ajattele, että työ on miehen kunnia.

Jos siis tahdot tulla hyväksi ihmiseksi, niin käytä aikaasi oikein. Nopeasti kuluneet vuotesi olisit varmaan voinut käyttää paremmin, kuin ne olet käyttänyt. Mutta ala nyt ja muista aina, että ei nuoruuden aikaa eikä laiskana kulutettua päivää voi saada takaisin. Aika ei odota ketään. Älä jätä huomiseksi sitä, minkä tänäpäivänä voit tehdä. Kun olet jonkun työn tehnyt valmiiksi, niin ajattele, mitä sinä olet oppinut ja kuinka sen ensi kerralla paremmin voisit tehdä. Muistele myös usein, mitä koulussa olet oppinut ja koeta saada vielä enemmän oppia. Lue hyödyllisiä kirjoja ja varsinkin Jumalan sanaa!

Käynti kuningas Kambonden luona.

(Jatkoo.)

Viides käynti.

Helsingistä lähteissäni Afrikan ostin minä pienen punakantisen kirjan joka maksoi 20 p. Kirjassa oli ai-noastaan kuvia Suomesta. Minä annoin kirjan Kambou-

delle. Hän otti sen nopeasti käteensä. Rautanen sanoi hänelle: Katsellaanpa, tästä näet minkälainen Suomi on. Kuningas katseli sitä kuin lapsi. Helsingin kuvassa tunsu hän kirkot. Laivoja hän suuresti ihmetteli. Hän kyseli kaikkia kuin pieni lapsi. Nähdessään Väinämöisen kuvapatsaan kysyi hän: „mikä tuo on?“ Siihen Rautanen sanoi: „se on suomalaisen kuva“. Puijon mäeltä otettua kuvaa kysyi hän Kailaveden saaria että mitä ne ovat. Kirkkoja hän kaikkein enimmäin ihmetteli. Sitten sanoi Rautanen. Näin kauniin maan me olemme jättäneet ja tulleet tänne teille opettamaan Jesuksesta. Kuningas nyökytti päätänsä. Sitten Kambonde antoi kirjan takaisin minulle.

Mutta silloin R:nen sanoi: „johtaja antoi kirjan sinulle“. Siihen Kuningas sanoi hämmästyen: „minul-leko“? Sitten hän kiitti ja pani kirjan taskuunsa.

Kambonde ei ollut antanut milloinkaan valokuvata itseänsä. Nyt R:nen sanoi että johtaja antaa sinulle valokuvansa ja sinun pitää myös antaa valokuvata itsesi, että, sinä voit antaa johtajalle valokuvasi. Sitten vaikka hän on Suomessa, niin sinä näet hänet ja hän näkee sinut vaikka sinä olet kaukana. Ehdotus miellytti K. mutta kuitenkin pelotti häntä. R:nen lupasi myös tulla istumaan kuninkaan viereen. Olukondasta lähetin valokuvani kuninkaalle. Se oli liimattu aapis-kirjan kanteen.

Kuudes käynti.

Rautanen sairastui. Hän ei voinut tulla niinkuin oli luvannut. Menin lähetyssaarnaaja Pettisen kanssa kuninkaan luo. Pettisellä oli valokuvauskone mukana. P. selitti että R. on kipeä ja että me tulimme nyt valokuvaamaan. Kuningas oli iloinen.

Pettinen kysyi Kambondelta: missä järjestyksessä valokuvat otetaan? K. vastasi: „ensin me kuninkaat, sitte minä yksin, ja senjälkeen vaimoni ja lapseni!“ Minä

istuin K:n viereen ja P. pani valokuvauskoneen järjestykseen. Koko ajan K. tarkoin ja pelolla seurasi P:n työtä. Mutta kun minä istuin rauhallisena K:n vieressä niin rauhottui hänkin. Pian oli kuva valmis. Sitten otettiin kuva hänestä yksinään.

K. on monta vaimoa. Hän kutsui päävaimonsa, vanhimman poikansa ja 3 pientä lasta, joita palvelijat kantoivat nahkapussissa selässä. Heitä ei ollut hyvä valokuvata. Vaimot tahtoivat painaa päänsä alas kuninkaan lähellä ollessa. Niin on tapa siellä. P. oli paljon työtä saada heitä järjestykseen ja silmänsä ylös. Hovin tavat täytyi rikkoa. He viimein uskalsivat katsoa ylös. Lapset otettiin pois pusseista ja saivat istua palvelijain käsivarrella. Kun P. meni järjestämään lapsia, rupesivat he itkemään. Lapset pelkäsivät valkeaa miestä. Kun yksi lapsi alkoi itkeä, niin silloin toiset kaikki alkoivat itkeä. Silloin K. käski viemään kaikki lapset pois. Kuva otettiin ainoastaan kuninkaasta, vanhimmasta pojasta ja kahdesta Kambonden vaimosta.

Kun kuvat oli otettu, kysyi K. eikö niitä näe nyt? P. lupasi muutaman päivän perästä lähettää ne kuninkaalle.

Jäähyyväiskäynti.

Elokuun 2 p. olin laittanut kaikki valmiiksi lähtöä varten. Paljon mustia ihmisiä oli kokoontunut vaunujeni luo lähtöäni katsomaan. Olimme Kambonden hovin edessä. Käteltiin ihmisten kanssa. Menin sisään K. luo. K. tuli ilman housuja minua vastaan. Kiireessä ei hän ollut ennättänyt pukea yllensä. Hän oli erittäin ystävällinen. Me aloimme puhella. Nyt hän tarjosi kaljaa minulle juoda. Se oli hyvää. Hän oli iloinen siitä että join sitä. Hän puhui että olkaamme aina ystäviä. Eläkäämme aina rauhassa. Kuningas lupasi että suomalaiset lähetyssaarnaajat saavat olla rauhassa, tehdä työtä hänen maassaan. Rauhan merkiksi toi hän ja antoi On-

dongan sotalipun minulle. Tällä hän tahtoi osoittaa että ei meidän välillämme sotaa ole. Hänen kasvonsa olivat silloin lempeän näköiset. Sitten kuningas sanoi: ystäväni kirjoita minulle kun tulet Suomeen. Hän lähetti myös terveisiä Suomen lähetysseuran johtokunnan jäsenille. En ikinä unhoita niitä ystävällisiä kädenlyöntejä ja katseita, jotka sitten seurasivat. Vielä kuului perästäpäin sanat: menkää hyvin! Samat sanat lausuiivat myös hovin miehet. Vaunut ja härät rupesivat kulkemaan. Jumalan siunausta toivotin sydämestäni Ondongan kuninkaan ja kansan kääntymiseksi kristinuskoon.

Kirjeitä kuuromykiltä.

I.

Salo 19¹⁰/₃₀1.

Rakkaat kuuromykät!

Ensimmäisen kerran kirjoitan tähän lehteen, ja nyt tahdon ilmoittaa, että olen voinut hyvin ja olen ollut terve. Myöskin saan ilmoittaa, että olen syntynyt v. 1878 Perniön pitäjässä. Kahden vuoden ikään asti kuulin ja puhuin, mutta sitten kuuloni katosi. Se on niin ikävää. Kyllä olisi suuri hauskuus, jos voisin sekä kuulla että puhua toisten kanssa. Vanhempani lähettivät minut Turun kuuromykkäin kouluun v. 1887 ja koulunkäyntini kesti kahdeksan vuotta ja kävin herranehtoollisella 1890. Silloin tuli kovin ikäväksi kun erosin koulusta, rakkaista opettajistani ja tovereistani.

Muutin Perniöstä Salon kauppalaan 1899 ja palvelen herra Hildessonin luona ja teen työtä hänen virvoitusjuomatehtaassaan.

On täällä Salossa kahdeksan mykkää ja käyn usein tervehtimässä kahta mykkäherrasväkeä.

Minun isäni elää vielä, mutta äitini on kuollut. On minulla kaksi veljeä ja sisar, ja heistä olen nuorempi. Yksi veljeni on mennyt naimiseen.

Tahdon kysyä missä rakas neiti M. Karsten olette nyt. En ole mitään kuullut Teistä ja tahdon tietää kuinha Te voitte?

Nyt lopetan kirjoitukseni ja odotan vastaustanne ja paljon terveisiä minulta opettajattarille, opettajille ja kaikille mykille sekä rakkaalle Sigrid Vartiolle. Vieläkö muistaa Sigrid kahta ihmistä, joista yksi laulaa ja toinen nuhtelee?

Ystävyydellä:

Hilda Sandell.

II.

Viipurissa 19⁸/401.

Rakkaat k. m. lehden lukijat!

Ensimmäisen kerran panen mustepullon ääressä kynällä piirteitä tähän k. m. lehteen, ja saan sanoa terveisiä teille. Olen ollut terveenä hyvin, josta ylistys Jumalalle, ja toivotan teille samaa herran kallista lahjaa. Olen täällä Viipurissa vähän aikaa käymässä isäni luona, siksi kunnes tulin tänne Helsingistä viime torstaina. Isäni asuu täällä Viipurissa, oleskelee koneenkäyttäjänä.

Tänään meidän luonamme kävivät herrat Hjalmar Loveen, J. Pykäläinen ja neiti Lyyti Kupiainen ilta-päivällä. Hauskuutta pidettiin, sillä keskustelimme vieraiden kanssa vilkkaasti ja iloisesti. Päivällä olimme myös J. Pykäläisen luona. Kuuromykkä O. Hämäläinen

oli myös siellä. Oli hyvin hauskaa käydä vierailemassa. Ihanat luonnot houkuttelevat minua asumaan tänne Viipuriin. En minä jouda tulla asumaan tänne.

Olen syntynyt luultavasti Pietarissa, jota en muistanut, Venäjällä lähellä Suomen rajaa. Olen Porvoon k. m. koulun entinen oppilas. Olen ollut painon opissa Käkisalmissa 4 vuotta. Nykyään oleskelen Helsingissä kirjansitojana, ja elätän itseäni tällä työllä.

Täällä on hauskenpi oleskella kun Helsingissä. Myös haluan tavata tuttavii ystäviä, sekä kuulevia että kuuromykkiä. Huomenna matkustan Helsinkiin.

Lopetan kirjeeni, jätän teidän herran haltuun! Herra suokoon rauhaa meidän sydämeemme. Sydämmeliset tervehdyshet teille meiltä kuuromykiltä.

Ystävyydellä

Olga Härkönen.

III.

Pietarissa Maalisk. 1901.

Viime viikolla sain kirjeen opettajattarelta Porvoosta, neiti Linda Aschan'ilta, jonka opetusta minä opin Kuopiossa pari tai kolme tuntia, ja joka kylvi kyyneleitä päivää ennen H. P. Ehtoolliselle menoani. Silloin tällöin olen häneltä saanut pitkin aikaa minun muuten tunteetonta, vaan häneltä tullen sydäntä liikuttavia kirjeitä, josta hän viimeisessä kysyi muun muassa, että olenko tilannut täksi vuodeksi vuodeksi k.m. lehtiä joko suomen tai ruotsin kielistä ja miksi en ole kirjoittanut mitään. Minä en ole tilannut kumpaakaan. Miksi? Sitä en tiedä. Minä tulen ilmankin hyviin toimeen. Täällä on minulla hyvä olla, elää ja kuolla. Joskus Fanny Seppäsen luona käydessä olen keskustellut k.m. vaiheista.

Minä kirjoittaisin vielä koko postillan verran, vaan sanomalehdille ei se maksa vaivaa, sillä silloin se liukuu paperikoriin, jonne tämäkin on vaarassa joutua. — Nyt on sunnuntai-ilta. Kävin Nevskillä, jossa kasakat hevossineen ja ruoskineen ajelivat ihmisiä pois tieltä Kasanin kirkon kohdalla, vieläpä ratsastivat jalkakäytävillä. Poliisit eivät myöskään laskeneet, vaikka kuinka kauniisti heitä puhutteli ja sanoi tärkeän asian olevan. Mitä siellä tapahtui, sitä en tiedä. Kenties vastedes saan tietää. — Ylioppilaat mellastivat täällä pari viikkoa sitte ja komennettiin heitä rangaistukseksi sotaväkeen. Taitaa noillakin „maan toivoilla“ olla ikävä olla. — Nyt on täällä kovia aikoja tehtaissa. Töitä on niin tavattoman vähän konetehtaissa. Miehiä eroitetaan yhä. Nälkä lisääntyy. Se ei ole ihanaa. Pastori Luomaalta sain kirjeen seuraavana päivänä sen jälkeen, kuin neiti Aschan'ilta, josta olen kiitollinen, vaikka vähän käsitan semmoisia asioita. Me konetehtaitten työmiehet olemme — mitä? Se ilmaantuu seuraavasta:

Isännät ovat turhantarkkoja
 Ja alentavat meidän palkkoja,
 Me siksi teemme lakkoja
 Ja saamme siitä sakkoja.
 Me kannamme juustovakkoja
 Ja elätämme akkoja.
 On monenlaisia pakkoja
 Niin — että tulee käsihimme rakkoja.

Toivotan nyt ystävällisen hyvinvoinnin kaikille ystäväilleni, ja kenties on tämä — viimeinen kirjeeni k.m. lehdessä.

Alexander Puolakka.

Pieniä tietoja.

— *Neiti Aina Wialenin uutisen johdosta pyytää Toimitus kertoa seuraavaa:*

Hyvin vaikeaa on kuuromykillä saada palveluspaikkoja, varsinkin tytoillä. He eivät ole tottuneet taloustoimiin, eivät osaa leipoa, kirnuta eivätkä keittää ruokaa. Neiti Aina Wialen, joka on ollut monta vuotta kuuromyökkäin opettajattarena ja tuntee kuuromykät, on ajatellut paljon tätä asiaa. Nyt hän on vuokrannut Loimaalta Mahlamäki nimisen talon. Se on jotenkin suuri talo ja voidaan siellä pitää 3 hevosta ja noin 10 lehmää. Sinne hän tarvitsee palvelijattaria ja aikoo käyttää ainoastaan kuuromykkiä tyttöjä että he harjaantuisivat kaikenlaisiin taloustoimiin. Kun he hänen luonaan ovat oppineet kaikenlaisia töitä, saavat he paremmin palveluspaikkoja. Ensi sijassa ottaa neiti Wialen palvelukseensa kodittomia kuuromykkätyttöjä, sellaisia joilla ei ole mitään kotia eikä muuta kuin vaivastalo, johon voivat päästä koulusta päästyään.

Kuuromyökkäin lehden toimitus tervehtii ilolla neiti Wialenin tuumaa ja toivoo hänelle aikeessaan ja työsään paljon siunausta Jumalalta.

— **Matka-apurahoja** ulkomaan matkaa varten ovat saaneet Mikkeliin kuuromykk.koul. opettaja A. Koskinen 700 mk. ja Kuopion kuuromykk.koul. opettajatar E. Strunck 600 mk.

— **Kuuromyökkien jatkokurssit.** Opettajat A. J. He-
lin ja O. B. Kauppinen pyysivät senaatilta 2,000 mar-
kan apurahan kuuromyökkäin jatkokurssien toimeenpane-
miseksi Helsinkiin. Senaatti on hylännyt tämän pyynnön.

— **Suomen aistivalliskoulujen opettajainkokous** tu-
lee pidettäväksi ensi kesäkuun 10, 11 ja 12 päivänä
Turussa.

— **Koti kuuromyökkäe Helsingissä.** Helsingin kuuro-
myökkäyhdistyksen huoneustossa pidettiin sunnuntaina
omituinen näytelmäilto, josta tulot ovat määrättyt tule-
valle kuuromyökkäkodille Helsingissä. Alkuunpanijat,
yhdistyksen kunniapuheenjohtaja, kuuromyökkäopettaja D.
F. Hirn ja kirjansitoja Edv. Klöfverskjöld, molemmat
kuuromyökkä, täyttivät melkein koko ohjelman. Kun
herra F. Hirn lyhyesti oli tehnyt selvää iltaman tarkoi-
tuksesta, kohosi näytöksen esirippu, jossa herra H. haus-
kan klovnin (herra Klöfverskjöldin) evustamana toimitti
joukon iloisella myönnytyksellä vastaanotettuja loihtu-
konsteja. Ohjelman toiseen osaan kuului kaksi osoittelunäytelmää,
joista ensimmäisen toimitti herra Klöfver-
skjöld yksin ja toisen herra Hirn ja hänen vaimonsa
(Pierrot & Colombine.) Pienet, hauskat osoittelunäytel-
mät, jotka viime kesänä näyteltiin kuuromyökkäkokouk-
sessa Pariisissa, jossa m. m. niitä katseli herra K, saat-
toivat aikaan paljon onnea ja ansaitsisivat tulla esitetyiksi
suuremmalle yleisölle mallina osoituskielen ilmaisun täy-
dellisyydestä. (!)

Tulot sisäänpääsystä eivät olleet suuret. Tuo pe-
rustus, joka nyt laskettiin ”yllämainittua sydämmellistä
tarkoitusta varten, pitää kuitenkin, toivottavasti, kehoit-

taman jatkettuihin pyrintöihin samaan suuntaan ja saat-
tavat ehkä jonkun jaloluontoison lahjoittajan suurem-
manarvoisella avulla edistämään aatetta.

— **Helsingin kuuromyökkäyhdistys** on kunniajäseneksi
nimittänyt valtioneuvoksetar Julia Stadiuksen, joka yh-
distyksen perustamisesta asti on ollut sen sihteeri ja
toimikunnan jäsenenä, on ottanut osaa useihin kuuro-
myökkien arvokkaisiin toimiin. Hämeenlinnaan, jonne rva
S. nykyään on muuttanut Helsingistä, matkusti maanan-
taina lähetystö, johon kuului yhdistyksen varapuheen-
johtaja, verhoilija Hj. Westling (kuuromyökkä), uusi sih-
teeri, neiti Elma Eklund, viedäkseen rouva Stadiukselle
kutsun ynnä kuuromyökkien kesken kootun kukkakorin.

Kirjeenvaihtoa.

Neiti N. H. Kuopiossa. Arvoisa kirjoituksenne
ei ennättänyt tähän numeroon, painatamme sen ensi nu-
meroon.

H. S. Sortavalassa. Tilauksenne ynnä tilausra-
hanne 4 mk. 50 p. ovat saapuneet meille.

Ilmoituksia.

 Kotiini Loimaalla otan palvelukseeni muutamia kuuromyyksiä tyttöjä, jotka tahtovat harjaantua kotiaskareihin. Ne, jotka tahtovat tulla, ilmoittakoot siitä minulle toukokuun kuluessa.

Aina Wialén.

Osoite: Loimaan k. k.

Raamatun kertomuksia.

Kuuromykkäin kouluja varten

sovitti *Aaro Iivari Savolainen.*

Hinta 25 penniä.

Yllämainittua kirjaa saapi ostaa johtaja A. I. Savolaiselta Mikkelissä. Paitsi kirjan hintaa 25 p., on lähetettävä 10 penniä postimaksuksi. Siis 35 penniä postimerkeissä.

Sisällys: Auta Jesus! (runo.) — Pääsiäisenä. — Käytä aikasi hyvin. — Käynti kuningas Kambonden luona (jatkoa). — Kirjeitä kuuromykiltä. — Pieniä tietoja. — Kirjeenvaihtoa. - Ilmoituksia.

Mikkelissä,

Aleks. Kasurisen kirjapainossa, 1901.